

Cyclus: Nacht van droom en van verlangen
Thema: Hij laat mij schuilen onder zijn dak

Mensen van God,

het machtige koor van engelen jubelt het uit:
Glorie aan de nieuwgeboren koning:
vrede op aarde voor mensen van goede wil,
laat iedereen het horen: Christus is geboren!

Bij al dat jubelen zou je bijna vergeten:

dat er geen plaats was voor hen in de herberg,
geen dak om onder te schuilen,
alles is vol, er kan niemand meer bij.

Nee, geen plek voor jou, al ben je nog zo moe.
Nee, geen plek voor jou, al dacht je dat je hier thuis voelde.
Nee, geen plek voor jou, ga maar terug naar het land waar je vandaan komt,
ook al weet je niet meer
of heb je nooit geweten
hoe dat land er uitziet.

Er is hier geen plek voor jou
waar je je geborgen kunt voelen
waar je veilig bent
waar je kunt bouwen aan je toekomst,

Er is hier geen plek voor jou
waar je je verlangen kunt volgen
waar je dromen werkelijkheid kunnen worden.

Hoe makkelijk is het om de deur te sluiten
met de mededeling: er kan niemand meer bij
Je oren en je ogen te sluiten omdat je bang bent
gevoelig te worden voor de blik in haar ogen,
de handen die aarzelend vragen,
de vermoeide schouders die te veel hebben moeten dragen.

Wat is het dan een tegenbeeld, psalm 27, waarin de dichter
zo onvoorwaardelijk vertrouwt op de Eeuwige:

Bij God kan ik schuilen
daar is altijd een veilige plek.
Ik hoef niet bang te zijn
Licht in het duister
Rots in de branding
Liefde voorgoed

Zouden deze psalmregels ergens in de hoofden van Jozef en Maria hebben rond gezongen?
Ook al wisten ze niet precies wat hen te wachten stond?
Konden ze zelf openstaan voor wat er zou gaan komen,
vertrouwen hebben in de toekomst?

In de voorbereiding op deze viering spraken we met elkaar over hoe belangrijk het is om je veilig te voelen, om niet altijd in de overlevingsstand te staan. Van daaruit kun je dromen over een toekomst, kun je vanuit vertrouwen je verlangen volgen.

Vanuit deze kerkgemeenschap en vanuit honderden anderen in heel Nederland zijn er de afgelopen weken voorgangers, musici en kerkgangers naar Den Haag gereisd om een bijdrage te leveren aan een doorlopende kerkdienst.

Om zo het kerkasiel mede mogelijk te maken voor het gezin Tamrazyan. Zolang de kerkdienst doorgaat kan de politie niet binnenvallen.

Net voor het afgelopen weekend bleek dat het gezin terugmoet naar Armenië. Maar er zal niet worden gestopt met bidden en zingen, met lezen uit de bijbel, met brood en wijn.

Oudste dochter Hayarpi Tamrazyan, die econometrie studeert, plaatst regelmatig op haar blog een gedicht van eigen hand.

Ze geeft in rake bewoordingen weer wat 'geloven' voor haar betekent. Op welke manier het haar moed geeft om vol te houden, om de moed niet te verliezen.

Ze verstaat de kunst om persoonlijk te schrijven, maar dan zo, dat je jezelf er ook in kunt herkennen.

Dit gedicht schreef zij voor de Kerstnacht:

Kerstster

Ik heb een kerstster in mijn handen
Deze gaat niet uit
Het brandt in de nacht
Het brandt in mijn hart

Onze kaarsen gaan een keer uit
Onze harten zijn een keer bevroesd
Onze zielen zijn zo verslagen
Onze hoop dooft soms
Ons vertrouwen gaat op en neer

Maar het licht van de Geest
De kerstster in onze harten
Blijft schijnen
Verlichten wat duister is
Verwarmen wat kil en koud is
In de donkere nachten
In de duisternis van het leven

Ik heb een kerstster in mijn handen
En zo houd ik stand
Zo overleef ik steeds
Mijn kerstster brandt nog
En zal blijven branden
Het blijft mijn wegen verlichten
Het blijft mijn hart verwarmen

Verwonderd over dit licht
Aanbid ik U
Soms hardop
Maar soms ook
Stilletjes in mijn hart

Hayarpi Tamrazyan

Moge het Licht van de Eeuwige onze wegen verlichten en onze harten verwarmen,

Amen

ds Jasja Nottelman, Utrecht 2018